

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg er faktisk ikke klar over, og det er et helt ærligt svar, hvordan det står til med den dansk-ty-ske grænsekontrol på det her område, om der er behov for en yderligere indsats. Så det tør jeg ikke udtale mig om, for at sige det som det er.

Til gengæld tør jeg udtale mig om, at hele eurovignetordningen vil jeg gerne indgå et væd-demål med hr. Walter Christophersen om er af-skaffet om 5 år. Sverige har tilkendegivet, at de vil ud af den, i Beneluxlandene er der en stor diskussion, i Holland har man stort set besluttet sig for at afskaffe den. Så kan Danmark jo godt beholde sin vignetordning, og det er selvfølgelig dejligt, at Danmark har en smuk vignetordning, min pointe er bare, at jeg sådan set tror, at de danske vognmænd vil være bedre stillet ved at have en fællesordning i Europa, frem for at Dan-mark går enegang på det her område.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Walter Christophersen for en anden og sid-ste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Walter Christophersen (DF):

Hvorfor jeg spørger hr. Martin Lidegaard er på grund af de overskrifter i Børsen onsdag den 11. maj, der hedder: Tyske lastbiler har lagt sig i front. Og: De tyske vognmænd presses østfra.

Det vil sige, at de får et incitament til at påbe-råbe sig det lukrative marked i Danmark, og at der bliver yderligere skævvridninger inden for eurovignetten. Jeg tror, hr. Martin Lidegaard for-står problematikken. Mener hr. Martin Lide-gaard ikke, at det vil være befordrende for det nuværende system?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror i hvert fald, at den problematik, som hr. Walter Christophersen rejser her, kan vi langt bedre håndtere med et system, hvor vognmæn-dene skal betale pr. kørt kilometer, end ved en såkaldt fripladsordning, hvor man for forholds-vis beskedne penge kan købe sig til at køre alt det, man vil, på danske veje.

Jeg tror, at de problemer, som hr. Walter Chri-stophersen har, og som jeg godt kan dele, vil være langt nemmere at undgå, også svindel osv., hvis man fik en reguleringsform a la Maut'en.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør ind-sigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 62:

Forslag til folketingsbeslutning om en styrkel-se af børns retsstilling.

Af Lissa Mathiasen (S) m.fl.

(Fremsat 6/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 12.50

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Bar-foed):

Dette beslutningsforslag er jo et led i rækken af beslutningsforslag om børns retsstilling og om Børnerådets beføjelser.

Formålet med forslaget er ifølge bemærknin-gerne at skabe en bedre retsstilling for børn i samfundet, men jo også at styrke børns klagead-gang og muligheden for rådgivning og hjælp i konkrete sager, og derfor ønskes der også en styrkelse af børns partsrettigheder.

Som udgangspunkt for debatten synes jeg, det er vigtigt, at vi ser på de helt grundlæggende forhold mellem børn og voksne. Der er jo en grund til, at voksne har forældremyndigheden over børn og dermed også ansvaret. Børn skal jo ikke være part i sager og dermed som udgangs-punkt have ansvaret for beslutninger, det skal forældrene have. Børnene skal have lov til også at være børn, og vi voksne må så tage ansvaret for beslutningerne på os.

Det er selvfølgelig vigtigt at kende børnenes holdninger, og at deres tilkendegivelser også kommer til at indgå som et eller flere elementer i

sagsbehandlinger, hvor børn er involveret. Men det er altså ikke altid i barnets interesse at få tillagt en klageret, hvis det ikke er klar til at administrere den ret.

Der er mange muligheder også for at påvirke et barn til at klage, og det kan jo i virkeligheden betyde en forværring af situationen for barnet, der måske bliver fanget i nogle voksnes interessekonflikter. Derfor er det meget problematisk blot at gennemføre udvidelser af partsrettigheder osv. for børn. Vi skal være varsomme med at udhule forældremyndigheden i for mange sammenhænge, og vi skal ikke flytte ansvaret fra de voksne over på børnene, medmindre der er helt særlige grunde til at fravige forældrenes ansvar.

Særlige situationer, hvor der kan være grund til at fravige de grundlæggende principper, er jo, når forældre af forskellige grunde ikke er i stand til at varetage børnenes interesser, eller hvis der er tvivl om det. Her tænker jeg f.eks. på skilsmisser og ved anbringelse af børn uden for hjemmet.

Jeg vil godt indskyde, at der er forskellige hensyn, der skal tages til børn, afhængigt af, hvilken type sager det drejer sig om. Derfor vil det ikke nødvendigvis være hensigtsmæssigt at indføre den samme aldersgrænse for børns klageadgang i alle love og i alle situationer, og derfor må vi også forholde os til de enkelte spørgsmål meget konkret.

Som det også er nævnt i bemærkningerne til forslaget, er der i Familie- og Forbrugerministeriet nedsat et udvalg, der skal overveje, om reglerne om forældremyndighed og samvær er tidssvarende, og om de i tilstrækkelig grad sikrer varetagelsen af barnets interesser og behov. Jeg kan nævne, at arbejdet med det forventes afsluttet inden udgangen af marts 2006.

I forbindelse med anbringelsesreformen blev der drøftet en styrkelse af børns retsstilling. Socialministeren har i den forbindelse oplyst, at anbringelsesreformen, der er baseret på et forlig med alle Folketingets partier bortset fra Enhedslisten, træder i kraft den 1. januar 2006. Arbejdet med lovforslaget inkluderede en grundig gennemgang af klagemulighederne for børn i den sociale lovgivning. Det arbejde medførte bl.a., at man valgte at give børn ned til 12 år mulighed for at klage over valg og ændring af anbringelsessted, herunder typen af sted.

Da anbringelsesreformen ikke er trådt i kraft endnu, synes jeg også lige, vi skal give den lov til at virke, inden vi går i gang med ændringer af den.

Jeg kan også oplyse, at Socialministeriet i samarbejde med Børnerådet vil udarbejde en pjece med en generel klagevejledning til udsatte børn og unge om de allerede eksisterende klagemuligheder.

I forlængelse af anbringelsesreformen er der nedsat et ekspertudvalg om børns og forældres retssikkerhed i anbringelsessager, som bl.a. skal vurdere muligheder, barrierer, fordele og ulemper ved, at børn har en bisidder, der løbende orienteres om barnets sag. Det er også en måde at forbedre børns retssikkerhed på. Jeg synes, det vil være hensigtsmæssigt at afvente det udvalgs arbejde, og det afsluttes i juni 2005.

KL. 12.55

På folkeskoleområdet foreslås det, at børn selvstændigt kan udøve partsbeføjelser. Af forslagens bemærkninger fremgår en række eksempler på situationer, hvor dette anføres at være af betydning.

Undervisningsministeren har i tilknytning hertil oplyst, at folkeskoleloven jo bygger på forældremyndighedslovens forudsætning om, at det er forældrene, der varetager børnenes interesser, og at der ikke ses at være nogen særlige grunde til at fravige det.

Forslaget rummer også et ønske om en ændring af bekendtgørelsen om Børnerådet, så rådet får udvidet sine arbejdsopgaver til at kunne beskæftige sig med individuelle henvendelser fra børn.

Jeg skal ikke kunne udelukke, at vi på sigt også vil se på Børnerådets beføjelser, men Børnerådet er jo ikke skabt til at tage sig af individuelle henvendelser fra børn. Vi har valgt en rådskonstruktion med de muligheder for at skabe debat m.v., som den giver, og rådets beføjelser skal naturligvis ses i lyset af den form, der er valgt.

Endelig lægges der op til at ændre bekendtgørelsen, således at rådet får ret til aktindsigt i konkrete sager om børn og unge under 18 år. Begrundelsen for det er, at Børnerådet skulle have mulighed for at løfte problemstillinger op på et principielt plan.

Hertil har justitsministeren oplyst, at det forslag vil kræve en fravigelse af forvaltningsloven og persondataloven, og at en sådan fravigelse kun kan komme på tale, hvis der er tungtvejende grunde til det, og det vurderes ikke at være tilfældet her.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at regeringen naturligvis til stadighed har fokus på børns

retsstilling, men af de grunde, jeg har nævnt, må vi afvise dette forslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Ministeren sagde jo undervejs i sin tale, at det er vigtigt at kende børnenes holdning.

Så spørger jeg lige så stille: Hvordan skal man kunne kende børnenes holdning, hvordan skal børnene få mulighed for at udtrykke sig, så man kender den, hvis ministerens ikke mener, at børnene må blive hørt?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg erindrer ikke, at jeg på noget tidspunkt skulle have sagt, at børnene ikke må blive hørt.

Det er jo sådan, at man ikke behøver at lovgive om alting. Jeg er altså ret sikker på, at børn i mange sammenhænge siger, hvad de mener, klager over ting og bliver spurgt om deres holdning, uden at vi her i Folketinget først har lavet en lov, hvori der står, at man skal snakke med dem. Så jeg tror egentlig, at man udmærket i dagliglivet kan forstå at tale med børn og høre børn, og at børn også selv kan forstå at give udtryk for deres synspunkter og klage, hvis der er noget at klage over, uden at vi laver en lov om det her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, der jo netop er essensen af det her forslag, er, at vi taler om at lade børn have mulighed for at blive hørt, at have en klageadgang.

Det kan f.eks. være et barn, som bliver bortvist fra en skole, det kan være en 16-årig ung gut. Vil det ikke være rimeligt, at vedkommende unge mand selv får lov til at komme med sin version, dvs. på den måde blive hørt, så man har mulighed for at høre versionen direkte fra den dog trods alt mest berørte part ved en sådan bortvisning? Vil det ikke være rimeligt?

Hvordan skal sådan en person ellers kunne få sin mulighed for at blive hørt dækket ind? I dag har han ikke ret til det, i dag er der ikke den mulighed, uanset hvor meget ministeren siger, at det kan man da godt gøre. Nej, han har ikke retten i dag.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes altså, at det er at gøre nogle helt enkle ting komplicerede, når fru Lissa Mathiasen forsøger at redegøre for behovet for det her forslag.

Hvis den situation opstår, at man som 16-årig bliver bortvist fra en skole, og man mener, at det er uretfærdigt, så er der jo nogle forældre, som har forældremyndigheden, og som så på den pågældende unges vegne vil klage over det til de rette myndigheder, til skolen, kommunen osv., og i den forbindelse vil de jo tale med deres barn om, hvorfor barnet mener, at det er urimeligt, uretfærdigt, og den unges synspunkter vil jo blive taget med i sådan en klagesag. Der er slet ikke noget problem. Det afgørende er bare at holde fast i, at børn skal have lov til at være børn, og at der er nogle forældre, der har forældremyndigheden og dermed partsbeføjelserne i sådan nogle situationer. Men det udelukker jo på ingen måde, at man hører, hvorfor den pågældende selv mener, det er uretfærdigt at være blevet bortvist fra skolen.

Kl. 13.00

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For nu at følge op på det, fru Lissa Mathiasen spørger om:

Ministeren forudsætter jo, at forældrene klager, men hvis forældrene ikke klager – enten fordi det er nogle forældre, der slet ikke kender klagemulighederne og ikke er klar over, hvordan systemet virker, eller som måske ikke tør klage, når det er en skoleinspektør og fine mennesker, der har truffet en afgørelse, eller som måske bare ikke tager sig ordentligt af deres barn og derfor ikke klager, der kan være mange forklaringer – så har den 16-årige knægt ingen mulighed for at blive hørt.

Det, der er spørgsmålet, er: I hvilket omfang skal børn have nogle rettigheder, hvis ikke deres forældre lige sørger for det, altså selv have en sikkerhed for at kunne blive hørt, også selv om der er nogle forældre, hvor vi ikke er ude i situationer, hvor forældrene varøgeter dem, så de skal fjernes eller sådan noget, men situationer, hvor forældrene ikke varetager børnenes interesser?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Altså, nu forudsætter fru Line Barfod jo så, at det unge menneske, som er blevet bortvist, kender lovgivningen bedre end forældrene og har mere mod end forældrene til at klage til inspektøren, eller hvem det er, der skal klages til. Jeg tror egentlig, at det normalt vil være omvendt, sådan at forældrene trods alt har bedre overblik over klagemulighederne og bedre er i stand til at rette en sådan klage uden at være bange for skoleinspektøren, bestyrelsen eller hvem det er, man kunne være nervøs for.

At mene det modsatte er jo i virkeligheden også at begynde at udhule forældremyndigheden, tage ansvaret for børnene væk fra forældrene. Det er forældrene, der har ansvaret for børnene, indtil de bliver myndige, og skal tage sig af den slags ting. Selvfølgelig er der nogle forældre, der er bedre til at klage end andre; det vil også gælde, at der er nogle børn, der er bedre til at klage end andre. Men det er jo helt oplagt sådan, at det må være forældrenes ansvar.

Noget andet er så, at i dagligdagen fungerer det jo sådan, at børn og unge, der har noget at klage over eller har problemer, som de fremfører over for nogle myndigheder, jo vil opleve, at de pågældende myndigheder naturligvis tager sig af det. Det har de jo også en forpligtelse til. Hvis nogle myndigheder bliver gjort bekendt med, at noget ikke er, som det skal være, så har de jo naturligvis en pligt til at undersøge forholdet nærmere.

(Kort bemærkning):

Line Barfod (EL):

Først et spørgsmål om, hvorvidt børnene kan vide, at de har en klagemulighed:

Nu er der jo mange børn, der efterhånden er blevet klar over de her forskellige telefoniske børnerådgivninger, og hvis man gav børn nogle bedre klagemuligheder og gav de steder, hvor børnene kunne ringe hen, nogle flere ressourcer, så kunne det jo være, at en, der virkelig følte sig i klemme i forhold til sin skole, sine forældre, sin fremtid og var enormt usikker på, hvad der skulle ske, kunne ringe til en sådan telefon og bl.a. få at vide, at der var mulighed for at klage over en bortvisning fra skolen, hvis forældrene ikke foretog sig noget som helst.

Der er spørgsmålet: Hvorfor skal man ikke have den mulighed for at klage? Det, som ministeren opfordrer til, er, at man i stedet for skal gå

til de sociale myndigheder og prøve at starte en social sag. Men jeg synes, det er meget voldsomt, at man skal helt ud i, at man skal overveje, om et barn skal anbringes uden for hjemmet, og man skal fratage forældrene forældremyndigheden, for at en knægt på 16 år kan få mulighed for at få prøvet en sag om bortvisning fra skolen. Det ville da være noget enklere at give ham ret til at blive hørt i sin egen sag.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen fru Line Barfod forudsætter jo så stadig væk, at det er børnene, der kender klagemulighederne bedre end forældrene. Alle de argumenter, som nu bliver regnet op, for, at barnet kan sætte sig ind i klagemulighederne, kan man jo lige så godt anføre for så vidt angår forældrene. Hvis forældrene er usikre på klagemulighederne, kan de jo undersøge dem.

Altså, argumentet er jo helt det samme. Jeg siger bare, at hvis forældrene vil klage, så kan de sætte sig ind i, hvordan man klager, og de fleste forældre vil så gøre det, hvis de mener, at deres barn er blevet urimeligt behandlet. Men det må være forældrenes vurdering, for det er forældrene, der har forældremyndigheden, ellers udhuler vi forældremyndigheden.

Men bortset fra en parts rettigheder vil det jo alligevel være sådan, at børn, der har noget at klage over, normalt også bliver hørt af den pågældende skole eller de pågældende myndigheder. Så jeg kan ikke se, der er noget som helst problem. Hvis der er nogen, der har noget at klage over i det her samfund, så skal nok få klaget og få deres ret, hvis det er sådan, at de har ret.

Kl. 13.05

Børn har nogle forældre, der som udgangspunkt tager sig af den slags ting. Man kunne også forestille sig det modsatte, at forældre sagde til deres børn, at de selv måtte klage, hvis de havde noget at klage over, og dermed overlod det til børnene og pressede børnene til at gøre det, hvor det er forældrenes opgave og rolle at påtage sig det ansvar, og det vil vi gerne fastholde hos forældrene.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Tilsvarende vil formanden fastholde, at taletiden skal overholdes. Vi siger tak til ministeren og går i gang med ordførerrækken. Den første er Venstres ordfører, hr. Søren Pind.

Søren Pind (V):

Forslagets overskrift lyder jo besnærende symptomatisk. Hvordan kan man egentlig være imod netop det? Men realiteten er, at man i stedet for at benævne forslaget folketingsbeslutning om en styrkelse af børns retsstilling måske snarere skulle betegne det som forslag til tyveri af børns barndom eller måske forslag til lov om at fremskynde børns udvikling til voksne – jeg tror, man selv kan fortsætte.

Jeg ved, at Socialdemokraterne en gang imellem synes, at tingene går noget stærkt, lidt for hurtigt – kan vi ikke bremse lidt? – og derfor undrer det mig måske, at man netop vælger at sætte ind lige præcis her.

Efter Venstres opfattelse er der ikke grundlæggende behov for at opbygge regler og skranke i forholdet mellem forældre og børn. Vi har en tro på, at forældre som en absolut hovedregel vil det bedste for deres børn, og vi mener samtidig, at barnets tarv rettelig bør være placeret der og ikke hos barnet selv. Det er jo netop forskellen på at være voksen og på at være barn.

På baggrund af det, ministeren allerede har sagt, og på baggrund af det, jeg selv lige har bemærket, har jeg sådan set ikke noget at tilføje.

Venstre agter ikke at stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu var hr. Søren Pinds tale jo tilpas provokerende til, at jeg godt lige vil have en enkelt bemærkning ind.

Det undrer mig lidt, at hr. Søren Pind som borgmester i Københavns Kommune kan være uvidende om, at der hvert år fjernes tusinder af børn, fordi forældre ikke tager sig ordentligt af dem. Der findes altså regler i vores samfund, der gør det muligt for myndighederne at skride ind over for forældre, der ikke tager sig ordentligt af deres børn.

Derfor er det jo selvfølgelig et udsagn fuldstændig stik mod bedre vidende, når hr. Søren Pind siger, at forældre tager sig godt af deres børn. Det er der masser af eksempler på at de ikke gør, og det ved hr. Søren Pind jo udmærket godt.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Fru Elisabeth Arnold siger, at forældre ikke tager sig godt af deres børn. Nu kan jeg jo ikke så godt stå her og stille modspørgsmål til ordføreren, men skal det forstås som en generel betragt-

ning for alle danske forældre? I så fald må jeg sige, at jeg er dybt uenig. Jeg sagde heller ikke andet i min tale, end at vi som hovedregel og helt grundlæggende tror på, at forældres og børns relationer har bedst af ikke at være grundreguleret.

Jeg er udmærket klar over, at der er brodnear, det er der i alle samfund, men spørgsmålet er, om vi skal gå så langt ned, som det her forslag er udtryk for, og sætte skranke op og begynde at fratage forældrene deres forældremyndighed på områder som f.eks. forholdet mellem skolen og hjemmet. Det er jeg stærkt tvivlende over for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen vores sociallovgivning og sundhedslovgivning er jo stopfyldt med regler, som giver eller ikke giver patienter, også helt unge patienter og brugere, mulighed for at tage selvstændig stilling, fuldstændig uanset hvad deres forældre gør.

Det kan hr. Søren Pind da heller ikke være uvidende om, hvis han overhovedet har læst på det her beslutningsforslag. Der står f.eks., at 15-årige kan modsætte sig behandling i sundhedssystemet, uden at deres forældre kan sige, at de skal have behandling. Det kan 15-årige selv bestemme, men en 17-årig kan ikke selv bestemme, om hun skal have abort. Er det et udtryk for, at man regner med, at forældrene altid tager sig af deres børn, fuldstændig uanset hvad der måske er til barnets bedste?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg må igen henholde mig til, at jeg i min tale ikke blankt har afvist, at man i nogle helt bestemte og konkrete tilfælde skal gå ind. Men jeg synes også, at i langt hovedparten af de tilfælde, som man diskuterer netop her, er det ikke relevant at gå ind og blande sig i forholdet mellem forældre og børn. Det mener jeg virkelig ikke.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu kom der dog en lille indrømmelse fra hr. Søren Pind, nemlig at man ikke blankt skal afvise.

Så vil jeg godt stille det helt konkrete spørgsmål, som opfølgning på fru Elisabeth Arnolds første spørgsmål: Tager man f.eks. et barn, der er anbragt uden for hjemmet, og som man så tager en beslutning om skal hjemtages – det er altså si-

tuationen, hvor man først har vurderet, at forældrene ikke magter opgaven – vil det så ikke være rimeligt at lade barnet blive hørt? Vil det ikke være rimeligt at spørge barnet?

Kl. 13.10

Det er ikke så længe siden, vi havde en sag, som klart viste, at det ville være klogt. Var det et af de steder, hvor hr. Søren Pind mente, at det godt kunne være, vi skulle se på noget?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Før fru Lissa Mathiasen gør det her til en hel tilståelsessag, vil jeg da godt medgive, at der ikke er nogen grund til blankt at afvise sund fornuft, men jeg kan i det hele henholde mig til, hvad ministeren gjorde sig af betragtninger over det her emne.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu var der jo altså ikke den åbning fra ministerens side, så derfor vil jeg godt børe lidt mere:

Må jeg tage det svar her som udtryk for, at man dog trods alt fra Venstres side er parat til at bruge så meget sund fornuft, at man godt vil se på de sager? Man kan spørge, om det er rimeligt at lave den forskelsbehandling, men det er netop her, hvor vi har børn, som ikke kan regne med, at deres forældre kan varetage situationen.

Vil man godt der fra Venstre være med til at give dem muligheden for at kunne ytre sig?

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Fru Lissa Mathiasen prøver på at sætte skel, hvor der ingen er. Jeg må sige, at jeg kan henholde mig til ministerens betragtninger.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går til Dansk Folkepartis ordfører, hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det er min opfattelse, at børn, som er særlig udsatte, naturligvis skal høres. Derfor vil jeg også, ligesom det blev gjort før, henlede opmærksomheden på, at en arbejdsgruppe under Familie- og Forbrugerministeriet i øjeblikket arbejder på at fremme bl.a. børns retsstilling i sager, der omhandler forældremyndighed og samværsregler.

I visse sager skal børn i lovgivningen sikres helt konkrete rettigheder, men det skal fortsat

være sådan, at forældrene har den største indflydelse.

Hvis der er problemer i skolen, er det forældrene, der skal træde til og i samarbejde med skolen komme frem til en løsning. I en sådan proces skal barnet naturligvis høres, for det er barnet, som er centrum for samtalen. Men i sidste ende er det forældrene, der træffer beslutningen, og det kan man ikke understrege for lidt.

I den sidste tid har vi set, at flere skoler er begyndt at indføre strenge disciplinære sanktioner over for børn, der bl.a. mobber. Disse sanktioner kommer primært de svage elever til gode, og det er en udvikling, Dansk Folkeparti hilser velkommen.

Afsnittet, hvor man fra Folketingets side vil pålægge eller opfordre Ombudsmanden til at være ekstra opmærksom på sager, der vedrører børn, er interessant, men det falder også lidt til jorden, i og med at Ombudsmanden allerede i dag kan gribe ind. Hvis det viser sig at være nødvendigt, hvis Ombudsmanden fuldstændig glemmer sine opgaver på det her område, så kan vi da godt komme med en henstilling, men jeg tror på, at Ombudsmanden lever op til sit ansvar.

I dag kan børn også henvende sig til foreningen Børns Vilkår og der modtage gode råd og få støtte, så der er i dag både offentlige instanser og private foreninger, som er meget optaget af at varetage børns rettigheder og sikre børn og unge gode muligheder for at blive hørt.

Jeg synes også, at det er relevant at nævne de forhold, som visse grupper i indvandrerfamilier lever med. I visse kulturer har man en anden opfattelse af børneopdragelse, og derfor benytter man sig af metoder, der direkte strider imod almindelig anstændighed. Det er et alvorligt problem, og derfor nævner jeg det. Her burde man fra samfundets side være mere opmærksom og ikke lide så meget af berøringsangst. Men her er løsningen nok mere sanktionsmuligheder over for forældrene.

Afslutningsvis vil jeg slå fast, at børn og unge er forældrenes ansvar, og at der efter Dansk Folkepartis opfattelse er gode muligheder for at sikre børn gode vilkår. Vi kan dog altid blive bedre, men dette forslag er ikke vejen frem.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu ved vi med hensyn til Ombudsmanden, at det faktisk har haft en effekt, da vi i 1993 tog beslutningen om, at vi ønskede, at Ombudsman-

den, der inden for sit kerneområde i forvejen havde handicappede, skulle have særlig fokus på handicappede. Det, vi foreslår her, er faktisk inden for Ombudsmandens kerneområde at fastholde, at der af Ombudsmanden af egen drift bliver sat særlig fokus på børn og børns rettigheder.

Derfor vil jeg godt spørge, om det er sådan, at Dansk Folkeparti vil være med til og også kan se fornuften i, at vi på den her måde får udtrykt, at vi ønsker, at Ombudsmanden sætter stærkere fokus på børnenes sager.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Altså, der er flere elementer i det her beslutningsforslag, som vi ikke er enige i, men hvis fru Lissa Mathiasen og Socialdemokraterne kan komme med noget dokumentation for, at Ombudsmanden svigter sit ansvar på nogle områder med bl.a. børn, så er det naturligvis noget, vi kan kigge på. Men så synes jeg også, at man skal henholde sig til ombudsmandsloven, hvor der står i kapitel 2, § 7:

»Ombudsmandens virksomhed omfatter alle dele af den offentlige forvaltning.«

Og der står også i kapitel 3, § 12:

»Bliver Ombudsmanden i særlige tilfælde opmærksom på mangler ved gældende love eller administrative bestemmelser, skal Ombudsmanden give Folketinget og vedkommende minister meddelelse herom. Med hensyn til mangler ved kommunale bestemmelser skal Ombudsmanden give meddelelse til vedkommende kommunalbestyrelse.«

Så jeg synes, området er dækket.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jamen det, vi lægger op til her, det, vi ønsker, er at få sat særlig fokus på børnene og børnenes situation set i forhold til nogle af de ting, der sker. Derfor ønsker vi med det her – det er nemlig ikke noget, der skal lægges over i et ministerium, det er noget, Folketinget alene skal tage beslutning om – at kunne lave en opprioritering. Dermed jo ikke være sagt, at det ikke er godt nok, hvad Ombudsmanden laver i dag, men vi ønsker et stærkere fokus på børnene i Ombudsmandens arbejde.

Derfor spørger jeg en gang til: Ville man ikke godt fra Dansk Folkeparti kunne se, at det kun-

ne være en fordel, og ville man dermed ikke også være positive over for, at vi kunne give Ombudsmanden den mulighed for at kunne sætte et større fokus?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Hvis man kan komme med dokumentation, der viser, at Ombudsmanden ikke lever op til sit ansvar på det her område, så vil vi naturligvis ikke være afvisende over for det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Martin Henriksen sagde, at der var en tilbageholdenhed med at fjerne børn fra indvandrerfamilier, og at opdragelsesmønsteret ofte i disse familier er anderledes, end det er i typisk danske familier. Jeg vil gerne spørge, om Dansk Folkeparti her foreslår nogle bestemte lovreguleringer over for indvandrerfamilier.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Dansk Folkeparti er før kommet med forslag om sanktionsmuligheder over for forældre. Dem kan man læse sig til. Det burde være velkendt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det er da ikke noget svar at give mig. Der sidder jo også folk, der kigger på denne her forhandling rundtomkring i landet, som ikke ved, hvad det er for sanktioner, Dansk Folkeparti vil udøve over for forældre, der opdrager deres børn på en forkert måde.

Mig bekendt er det sådan, at reglerne inden for sociallovgivningen er sådan, at kommunerne har pligt til at fjerne børn, som lider overlast, uanset om det er fra danske familier eller fra indvandrerfamilier. Er det ikke rigtigt, at der i forvejen er et gældende lovgrundlag, som er fuldstændig ens for danske familier og for indvandrerfamilier?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jo, jeg kan bekræfte, at lovgrundlaget er ens for alle. Det kan jeg naturligvis bekræfte. Men vi har foreslået, at man bl.a. kunne gå ind og trække i kontanthjælpen. Det er noget af det, vi har foreslået.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er den konservative ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Som forældre har vi jo et særligt ansvar for vores børn. Det er også derfor, at vi har forældremyndighed. Og skal man definere begrebet forældremyndighed, så betyder det, at man skal drage omsorg for barnet, og man kan træffe afgørelser om dets personlige forhold ud fra barnets interesser og behov. Desuden skal man give barnet omsorg og tryghed, respektere barnet og ikke udsætte det for legemlig afstraffelse eller anden krænkende behandling. Det er sådan, vi i Danmark definerer begrebet forældremyndighed. Og så kan barnet jo faktisk få lov til det, som barnet er bedst til, nemlig at være barn.

Dette beslutningsforslag vil sidestille det at være barn og voksen på en række punkter. Jeg tvivler ikke på, at der ligger gode intentioner bag, men i Det Konservative Folkeparti mener vi ikke, at det tjener barnets tarv at skulle ligestilles med en voksen, tværtimod. Ja, man kan jo faktisk sige, at man her umyndiggør den, der har forældremyndigheden.

Et barn har i dag først og fremmest klagemuligheder i familien. Hvis min datter i børnehaven får buksevand af store Karoline, jamen så skulle hun nok klage til den nærmeste pædagog og senere til sin far. Og det er jo sådan, som børnene helt naturligt reagerer. Det er hos pædagogen, det er hos læreren, det er hos naboen og i familien, at barnet har sine muligheder og sit netværk, og det er oftest der, barnet opnår indflydelse.

Kl. 13.20

Ud over dette netværk har vi i Danmark et meget veludviklet omsorgsniveau, som opfylder opgaven med at føre tilsyn med børns rettigheder. Samtidig har man jo kontinuerligt fra regeringens side haft fokus på børns rettigheder. Det er klart, at der i spørgsmål om samvær og forældremyndighed er nogle helt specielle forhold, der tilsiger, at børn bliver hørt. Ministeriet har nedsat et udvalg, der skal undersøge, om de nuværende regler i tilstrækkelig grad sikrer varetagelsen af barnets interesser. Men kernen er, at børn skal have lov til at være børn, og at det først og fremmest er det nære netværk, der bør tage ansvar for at drage omsorg for barnet.

Det er et grundprincip, som vi ikke vil løbe fra i Det Konservative Folkeparti, og vi kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det lyder jo, som alt er den rene idyl i Danmark. Men kan den konservative ordfører så forklare, hvordan det kan være, at de organisationer, der til hverdag arbejder med at hjælpe børn: Børnerådet, Børnesagens Fællesråd, Red Barnet, Dansk Ungdoms Fællesråd og en række andre organisationer faktisk anbefaler, at vi begynder at leve op til FN's børnekonvention og giver børn nogle rettigheder, giver dem nogle muligheder for at blive hørt, giver dem nogle klagemuligheder.

Hvad er baggrunden for, at der er så stor forskel på, hvordan den konservative ordfører ser verden, og så de organisationer, der rent faktisk sidder med problemerne til daglig?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror, fru Line Barfod overdriver. Med hensyn til det skel, der skulle være imellem min opfattelse og regeringens opfattelse og de meldinger, man får fra organisationerne, der har med det her område at gøre, er det korrekt, at der har været nogle forskellige opfattelser, også i relation til FN-konventionerne. Men det, jeg holder mig til, og der, hvor jeg også er enig med ministeren, der jo har undersøgt de her ting sammen med Børnerådet, er, at man jo er nået frem til, at der faktisk er ret gode klagemuligheder i Danmark. Der kan måske være nogle enkelte hjørner, som vi skal se på, men vi skal ikke grundlæggende gå ind og lave så store ændringer, som der ligger i det her forslag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men betyder den melding, der nu kommer fra den konservative ordfører, at man vil gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet for at få undersøgt, hvor der er nogle ting, som vi kunne gøre bedre, hvor der er nogle forskelle, som ikke er til at forklare, som det også fremgår af bemærkningerne til det her forslag, så vi kunne udvide børnenes klagemuligheder? Vil man være med til at se på en undersøgelse af de henvendelser, der kommer til de forskellige børnerådsgivninger, og hvad det er for nogle problemer, de børn rejser,

hvad det er for nogle ting, der mangler, for at kunne hjælpe de børn?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu går vi Konservative jo altid positivt og konstruktivt ind i udvalgsarbejdet, så det skal fru Line Barfod slet ikke være så nervøs for. Men jeg vil sige, at der på det her område er lavet en del undersøgelse, også i forbindelse med anbringelsesreformen, som ministeren nævnte i sin tale, hvor man også var inde og kortlægge det her område.

Så jeg vil sige, at grundlæggende har man jo dokumentation, men vi er altid konstruktive, når det gælder udvalgsarbejdet, og kan fru Line Barfod dokumentere, at der er nogle steder, hvor det er helt galt, jamen så er vi også klar til at kigge på det.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg hørte, at der kom en lillebitte åbning, og det er jo godt, at vi så også på den måde kan udvide debatten lidt. Det, jeg samtidig hører hr. Per Ørum Jørgensen sige, er, at selvfølgelig må barnet have retten til at blive hørt, hvis barnet føler sig krænket. Det er sådan set det. Det er det, der ligger i det her, at barnet kan få lov til at komme med sin egen version af sagen, uanset om det er en 16-årig, som er blevet bortvist fra en skole, eller det drejer sig om et barn, der er anbragt uden for hjemmet, og hvor man taler om, at nu skal det her barn bringes hjem igen.

Er det ikke rimeligt, at man giver barnet mulighed for at give sin version? Det er ikke at give barnet ansvaret, men det er at ville lytte og respektere barnet som det, det har krav på at blive respekteret for.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg tror, alle partier her i Folketinget er enige om, at et barn skal høres, men vi må jo så også sige, som jeg også sagde i min tale, at det nære netværk er det første sted og det naturlige sted. Og det ansvar og det, at vi har noget, der hedder forældremyndighed i Danmark, skal der altså ikke røkes ved.

Vi skal ikke, som hr. Søren Pind var inde på, sætte skranker imellem forældre og børn. Og så har barnet jo på en lang, lang række felter mulighed for at blive hørt, hvis ikke det kan lade sig gøre igennem det nære netværk. Nu har vi jo

flere gange hørt om den 16-årige, der er blevet bortvist fra skolen, jamen så har vedkommende jo også mulighed for at kontakte kommunalbestyrelsen, som har tilsyn med den skole, han eller hun er bortvist fra, og de skal også tage den pågældende alvorligt, hvis vedkommende kontakter dem. Så vi er altså dækket ind, når det kommer dertil.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil egentlig godt udtrykke min glæde over det udsagn, der kom om, at vi – alle partier – er enige om, at barnet skal høres. Så synes jeg egentlig, at vi er nået et lille skridt længere, hvilket jeg tror, vi kan bruge under udvalgsarbejdet, for det er faktisk sådan i dag, at en ung på 16 år ikke har retten til at kunne klage, ikke har retten til og muligheden for det. Uanset om det er en bortvisning, eller det er over karakterer, eller hvad det er, så er det kun forældrene.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil da gerne bekræfte igen, at jeg faktisk tror, at alle partier her i Folketinget mener, barnet har ret til at blive hørt. Men jeg tror bare, at vi måske har forskellige syn på hvordan, for det, jeg forstår med forslaget, og sådan som jeg opfatter Socialdemokraternes holdning på baggrund af det her forslag, er, at det er det offentlige, der skal tage ansvar for alt.

Men jeg mener altså, at det primært er det nære netværk, at det først og fremmest er forældrene, og hvad der ellers kan være af netværk omkring det her barn. Det er det helt naturlige sted. Det er altså ikke det offentlige, der kan løse alle problemer.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo rigtigt, som en af de tidligere ordførere sagde, at det, vi har med at gøre her, til en vis grad er at tage myndigheden fra forældremyndighedens indehavere, at umyndiggøre forældrene.

Det er jo imidlertid også noget, som vi er ganske fortrolige med her i Folketinget gennem en

stor del af den lovgivning, vi foretager på socialområdet, på sundhedsområdet, på retsområdet, at der er børn, som kommer i konflikt enten med samfundets regler eller med de normer, vi sætter i samfundet, fordi de bliver dårligt behandlet hjemme, som gør, at vi bliver nødt til som samfund at være myndige på forældremyndighedens indehaveres vegne og sige: Her bliver vi nødt til at skride ind for at sikre, at barnet får en anstændig tilværelse. Så der er ikke noget som helst mærkeligt i, at man fra samfundets side har regler, der fratager forældrene myndigheden.

Vi havde for nogle år siden en komité, tror jeg, i Københavnsområdet, der havde som sit formål at huse tvangsfjernede børn – jeg tror oven i købet, at en af hr. Søren Pinds partifæller var primus motor i den forening – og mantraet for den forening var, at mor altid var den bedste i verden. Uanset hvor fortrukket og prostitueret og narkomaniseret vedkommende mor var, så var hun altid den bedste i verden for sine egne børn.

Efter at have været i politik i en del år indså den pågældende person, at så enkel og idyllisk var verden altså ikke. Der var børn, der skulle fjernes fra hjemmet, fordi børnene ellers ville lide overlast, forælderen var fuldstændig ude af stand til at tage vare på barnet. Så det er en opgave, vi må påtage os som politikere.

Men nu til det forslag, vi behandler. Jeg synes, det på mange måder er et spændende forslag, og det er begrundet, at man prøver at kigge på de regler, der er nævnt eksempler på i forslaget. Jeg vil blot nævne her, at børn over 12 år kan klage over et anbringelsessted, men en 15-årig kan ikke klage over bortvisning fra skolen. 15-årige kan modsætte sig behandling i sundhedssystemet, men 17-årige skal have forældrenes samtykke til eventuel abort.

I næste uge skal vi her i Folketinget behandle et forslag fra Dansk Folkeparti om at nedsætte den kriminelle lavalder til 12 år. Det vil sige, at vi altså også på det område fratager forældrene ganske meget myndighed ved at tillade, at til børn helt ned til 12 år kan politiet altså komme og sige: Haps, vi sætter dig i fængsel, du har begået noget ulovligt! Det er ikke nok bare at komme hjem og få en endefuld hos far, nej, nu skal man i fængsel, det siger samfundet.

Så der er masser af eksempler på, at vi fra lovgiverside skrider ind over for familiernes enhed og siger, at der er nogle ting her, vi må rette op på, enten fordi den unge begår kriminalitet, eller

fordi den unge bliver dårligt behandlet enten i det offentlige system, f.eks. i skolen, eller af forældrene selv. Og det er ikke nok bare at sige, at man har lov til at klage hjemme hos sine egne forældre. Det hjælper jo ikke, hvis det er forældrene, der er problemet.

Så jeg synes, det ville være fornuftigt at få en gennemgang af relevant lovgivning med henblik på en harmonisering af reglerne, ikke en harmonisering af forskellige landes regler, men en harmonisering af forskellige danske regler indbyrdes, for der er tilsyneladende en stor mangel på konsekvens, en stor mangel på sammenhæng i regelsættet. Det ønske om gennemgang af reglerne deler vi fuldt ud.

Kl. 13.30

Der er ikke nogen grund til, at vi ikke alle sammen skulle blive enige om at få en gennemgang af reglerne. Det kunne måske være meget nyttigt, også fordi der i det hele er modstandere af forslaget her.

Vi vil ikke udelukke, at vi også vil støtte forslaget om Børnerådets ekstra beføjelser, men vi vil godt sige fra radikal side, at der vil vi meget gerne have en analyse af, hvor meget det kan lappe ind over allerede eksisterende myndigheders mulighed f.eks. for aktindsigt. Vi skal jo ikke gøre det muligt for alle og enhver at komme og få aktindsigt i hvilke som helst sager. Det kan jeg ikke forestille mig er forslagsstillernes hensigt.

Så vil vi gerne se på det med positive øjne, og vi er i hvert fald under alle omstændigheder meget indstillet på at prøve at få en gennemgang af de eksisterende regler. Det tror vi ville være nyttigt for mange.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg bliver sådan en lille smule dårlig tilpas, når jeg hører de spørgsmål og de svar, der bliver givet i salen, fordi man bare blander alting sammen. Man blander det, at der findes forældre, som kan finde ud af at tage sig af deres børn, og som har en ganske almindelig hverdag med deres børn med hensyn til skole og alt muligt andet, sammen med, at der er børn, som, man kan sige, står alene, der ikke har støtten fra forældrene, som f.eks. er anbragt. Man blander det sådan sammen og siger: Jamen det gør så, at børn skal have ændrede klagemuligheder.

Jeg synes måske, vi skal prøve at se det en lille smule mere nuanceret, for hvis man ser på de børn, som er anbragt uden for hjemmet, så har

vi jo med anbringelsesreformen gjort sådan, at børnene skal høres, inden der bliver truffet beslutninger om, at de skal anbringes, skal flyttes, eller i øvrigt hvordan de har det. De skal have besøg, hvor de også skal tilbydes samtaler, og vi er også blevet enige om at overveje, om børn skal have støttepersoner i anbringelses-sager.

Jeg vil bare høre De Radikales holdning til det. Det virker lidt, som om man fra radikal side ikke føler, at vi har været omkring det her i forbindelse med anbringelsesreformen, og det vil jeg da bare gerne høre en kommentar til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen jeg tror da, vi er fuldstændig enige, for det, der fremgår af bemærkningerne til forslaget her, og som jeg har citeret fra, er jo netop, at børn over 12 år kan klage over anbringelsesstedet, og det er jo godt, men 15-årige kan ikke klage over bortvisning fra skole. Så jeg går ud fra, at det er forslagsstillernes hensigt, at de, der i dag ikke har en klagemulighed, fremover vil kunne få det.

Det Radikale Venstre står fuldt og helt bag anbringelsesreformen, som vi er glade for, men der er jo nogle huller, som er opstået, for så er der nogle jævnaldrende, som ikke har klagemuligheder over nogle problemer, de synes, de har. Så det er det, jeg synes, der er det relevante i det her forslag.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det er jo lige netop det, jeg vil frem til. Forskellen er jo bare, at de børn, som har ret til at klage over deres anbringelsessted, er anbragt, fordi deres forældre ikke har kunnet tage sig af dem, det vil sige, at de ikke har forældrene hos sig til at varetage deres interesser, mens det for en 15-årig, som bliver bortvist – vi skal måske gå ned til 14-15 år, fordi en 16-årig, som man var ude i før, måske ikke går i folkeskolen længere, og der er nogle andre ting, så lad os sige en, som går i folkeskolen, som bliver bortvist – jo i princippet, kan man sige, er barnet, der har retten til at klage, men den varetager forældremyndighedsindehaveren så for barnet. Og her har man jo netop forældrene til at tage sig af det. I det øjeblik barnet er fjernet, er der nogle andre myndigheder, som, fordi barnet ikke har forældrene, så tager sig af det.

Det, jeg bare sådan sætter spørgsmålstegn ved, er det her med, at man ikke mener, at foræl-

drene er de rigtige til at varetage børnenes interesser, og så sammenligner man med børn, som ikke har deres forældre hos sig, nemlig børn, der er anbragt, og sidestiller dem med børn i øvrigt, og det synes jeg er sådan lidt forkert.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det kan da godt være, at vi så er uenige alligevel.

Jeg synes jo altså, at der kan være andre situationer i børns liv, hvor der foretages ganske store indgreb, og hvor forældrene måske ikke er i stand til at klage eller ikke ønsker at nærme sig myndighederne, og hvor barnet selv, fordi det har en vis alder, i alle andre sammenhænge anses for at være et fornuftigt eller i hvert tilfælde et forholdsvis modent individ, som godt selv kan finde ud af at klage. Og den ret synes jeg man skal give børn, som har nået en vis alder. Jeg er åben for, at man f.eks. sænker aldersgrænsen for, hvornår man kan klage over f.eks. en bortvisning fra en skole, eller gøre det mere oplagt, at man kan klage, og den tillid vil jeg gerne vise de store børn.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det er, fordi fru Elisabeth Arnold kommenterede Dansk Folkepartis forslag om at nedsætte den kriminelle lavalder. Jeg vil godt lige gøre klart, at der jo altså er en forskel på at blive bortvist fra en skole og så det at begå alvorlig kriminalitet. Nu skal man jo lige forholde sig til virkeligheden. Det synes jeg er ret relevant.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er det jo sådan, at hvis man sænker den kriminelle lavalder, så er det jo ikke blot et spørgsmål om, at man kan blive straffet for alvorlig kriminalitet. Man kan blive anholdt, blive frihedsberøvet og blive varetægtsfængslet osv. osv., og det er jo ganske stærke indgreb mod den enkelte person, altså at blive fjernet fra hjemmet og anbragt i arresten.

Det er jo altså et område, hvor myndighederne griber ind over for personer, som ikke er dømt og som i princippet er uskyldige. Det er altså en retssikring, man giver til personer, som er voksne. Den burde man jo også give til børn. Men altså, hvis børnene er under en vis alder, så bør man da lade dem blive hos forældrene, og så

må det være de kommunale myndigheder, der tager hånd om dem, i stedet for de retslige myndigheder.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Ja, men hvis det var Det Radikale Venstre, der sad i regering eller havde haft nogle forslag til, hvordan man kunne gribe ind over for de problemer, vi bl.a. ser med unge indvandrerbørn, som hærger landet, så kunne det jo være, det ikke var nødvendigt med en så markant indgriben som med det forslag, vi har her, men det har Det Radikale Venstre jo ikke haft forslag til. Det vil jeg bare lige sige. Vi sikrer jo altså de her børn, hvis vores forslag bliver vedtaget, at de har advokatbistand, selvfølgelig gør vi det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jo, men der ligger stadig væk også det i det, når man sænker den kriminelle lavalder, at så træder hele maskineriet i kraft. Det er hele maskineriet med anholdelse, afhøringer, fængsling, rettergang osv. osv. Det er sandelig ikke bare et spørgsmål om at have en advokat. Det skal man selvfølgelig have, men der er hele maskineriet, også inklusive den endelige sanktion, som kan være fængsel i mange år osv. osv. Det er en meget stor debat, som jeg glæder mig meget til at tage i næste uge med Dansk Folkeparti. Den har vi haft adskillige gange før, vil jeg blot sige, så det er vi helt rustet til.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Fru Elisabeth Arnold kom ikke i sin ordførertale ind på det ønske, vi har til at få sat særlig fokus på børnene i forhold til Ombudsmanden, dvs. en opprioritering af Ombudsmandens arbejde omkring børn. Det vil jeg da godt høre hvordan Det Radikale stiller sig til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige, at jeg ikke specielt i min ordførertale har lagt vægt på at beskæftige mig med Ombudsmandens funktion, for jeg føler faktisk, at vi har en god dialog med Ombudsmanden, og det ligger jo i forvejen inden for hans område.

Vi har årlige diskussioner med Ombudsmanden om, hvordan han udfører sit embede, og i den forbindelse kan vi jo rejse det over for ham, næste gang vi diskuterer hans årsberetning. Det

er jeg meget åben for at vi gør. Jeg føler ikke, der er behov for specielt at dirigere hans undersøgelsesvirksomhed over for børneområdet, men det er muligt, jeg har misforstået arbejdsomfang.

Jeg har koncentreret mig meget om at se på de specielle regelændringer, som Socialdemokratiet foreslog her, og så på den der inkonsistens, der var mellem de forskellige aldersgrænser. Det var det, jeg synes, der var mest påkrævet at debattere. Jeg har ikke noget som helst imod, at man diskuterer Ombudsmandens rolle, men jeg mener, vi har andre muligheder for at diskutere netop med ham om, hvordan han tilrettelægger sit arbejde.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Når vi har taget det her spørgsmål op, så er det jo, fordi FN's Børnekomité meget kraftigt har anbefalet, at der blev sat stærkere fokus på børn. Vi har jo tidligere haft debatten her i salen om at lave en særlig ombudsmandsinstitution for børn. Vi har også tilkendegivet, at det var vi ikke interesserede i, men at vi til gengæld godt ville lytte til det, FN's Børnekomité er kommet med, og sagde, at man kunne bruge handicapmodellen, som i 1993 blev indført med hensyn til Ombudsmanden, og lave en særlig opprioritering af børnene under Ombudsmanden. Og det er det, jeg egentlig efterlyser De Radikales holdning til.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan bekræfte, at vi ligesom de fleste andre partier her har afvist at have en særlig børneombudsmand. Vi vil meget nødigt have udvandet begrebet Ombudsmand, fordi vi mener, det står meget stærkt som Ombudsmanden. Men vi vil meget gerne være med til at diskutere Ombudsmandens prioritering af de særlige områder. Det kan jeg i hvert fald godt give tilsagn om ved denne lejlighed.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren. Der er ikke nogen ordfører fra SF, så vi går til den næste ordfører, og det er fru Line Barfod, værsgo.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er meget positive over for at forbedre børns retsstilling. Lige om lidt skal vi jo behandle et forslag, som vi har fremsat fra Enhedslisten, som rummer nogle af de samme ide-

er, og som peger i den samme retning af, at vi skal forbedre børns retsstilling.

Man kan vel sige, at det, at vi er to partier, der samtidig kommer med forslag på det her område, jo tyder på, at vi er flere, som gerne vil være med til at sikre, at børn får bedre vilkår i Danmark, og det er jo i hvert fald meget positivt.

Kl. 13.40

Debatten her har drejet sig noget om forskellen mellem børns rettigheder og så forældrenes ansvar for børnene og forældrenes forældremyndighed. Og selv om man selvfølgelig ikke umiddelbart kan sammenligne det, kan jeg ikke lade være med alligevel at komme til at tænke på, når man i tidligere tider diskuterede, om kvinder skulle være selvstændige og have stemmeret og kunne bestemme over sig selv sammenholdt med, at det skulle deres mand nok tage sig af.

Jeg synes, der er lidt den samme tone indimellem i debatten, og jeg håber, at det udvikler sig, for når man så fik spurgt lidt ind til nogle af ordførerne, så viste det sig jo, at de alligevel havde den holdning, også til en vis grad hos ministeren, at børn har nogle selvstændige rettigheder og skal høres i et vist omfang. Og det, jeg så håber, vi på et tidspunkt kan nå frem til, er at finde ud af, i hvilket omfang børn så skal have selvstændige rettigheder. Noget har vi jo allerede opnået, og så må vi jo blive ved med at presse på, ligesom kvinderne i sin tid blev ved med at presse på, indtil de opnåede stemmeret, og vi kæmper stadig væk videre for at få fuld ligestilling.

Med hensyn til spørgsmålet om klager er der jo flere, der har sagt noget om, at det tager forældrene sig af, og at vi omvendt heller ikke skal have et klagesamfund, hvor alle klager og sådan. Jeg tror, det er meget vigtigt at sige, at klager er en sidste udvej, men det er godt at vide, at man har en udvej, så man ikke giver op på forhånd. Det, som jeg synes er meget væsentligt, er at se på, hvordan børn får viden om, at de har nogle rettigheder, har nogle muligheder for at klage. Det også kan give nogle bedre muligheder for at finde nogle løsninger, der måske så kan findes inden en klage.

Med hensyn til de konkrete ting i Socialdemokratiets forslag synes vi, at det ville være rigtig godt, hvis vi kunne få en gennemgang af de mange forskellige rettigheder, der er i forskellige love i dag, og en nærmere belysning af, hvad baggrunden for de forskellige forskelle, aldersfrister osv. er, og om vi kunne få en større har-

monisering på det her område, som den radikale ordfører også var inde på.

Når det så kommer til spørgsmålet om, hvor klageadgangen skal være henne, hvad det er, vi yderligere har behov for, så vil jeg sige, at forskellen mellem vores forslag, som vi skal behandle om lidt, og Socialdemokraternes, er, at vi tror, at der er brug for nogen til at tage børnene i hånden. Ombudsmanden er fin og god på mange områder, men det, Ombudsmanden tager sig af, er i høj grad formaliaklager.

Det er selvfølgelig også vigtigt, at der er nogen, der tager sig af det, men med den erfaring, vi har og også har fra at snakke med nogle af de organisationer, der arbejder med børnene, er, at når børn ringer til de mange rådgivninger, der er i dag, så har de et behov for nogen, der simpelt hen nogle gange kan komme ud og tage dem i hånden og hjælpe dem med at finde ud af, hvad det er, der skal gøres; gå med hjem til forældrene og snakke med dem, gå med til skolen, gå med til myndighederne, hvad det nu kan være, hvis de har nogle forældre, der ikke er i stand til at leve op til det, eller de måske først skal have nogen til at tage hånd om dem over for forældrene.

Det synes vi er vigtigt at vi får med, og derfor håber vi, at vi under udvalgsarbejdet kan se nærmere på, hvad det så præcis er, vi skal gøre i forhold til både de tanker, der ligger i Socialdemokraternes forslag, og i det forslag, vi har fremsat, som skal behandles om lidt.

Vi synes, det er meget positivt, hvis det kan lykkes med denne her debat at komme et skridt videre i retning af, at børn får rettigheder, og at vi kommer til at leve op til FN's børnekonvention.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Det lyder så flot, at man bare vil give klageadgang til børn på alle områder. Jeg vil bare gerne bede Enhedslistens ordfører om at uddybe, om det ubetinget altid vil være i barnets tarv, at et barn, uanset om det f.eks. er et barn, der er belastet af at være anbragt uden for hjemmet, eller et barn, som har oplevet noget, det f.eks. føler er urimeligt i skolesammenhæng, men at helt små børn, f.eks. børn under 12 år, har en klageret og på den måde også kan påvirkes af andre til at udnytte denne klageret og fremføre synspunkter, som måske ikke helt er deres egne, ikke i forhold til det forslag, vi skal drøfte om lidt, men til

det forslag, der ligger? Jeg vil gerne bede Enhedslisten uddybe sine holdninger til det.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jamen selvfølgelig skal man diskutere, hvad det er, børn kan klage over, på hvilke alderstrin, og hvad de er modne til, nøjagtig ligesom vi i andre sammenhænge også har været inde og sige omkring samvær, at det, man må se på, er: Hvor modent er barnet i forhold til, hvad det er, det skal inddrages i? Det er klart, at et barn på 2 år ikke kan det samme som et barn på 10 år, og det skal man selvfølgelig tage højde for.

Kl. 13.45

Men generelt at sige, at fordi der kan være nogle enkelte situationer, hvor man kan forestille sig, at nogen påvirker barnet i en forkert retning, så skal børn generelt ikke have rettigheder, det synes jeg ikke er noget godt udgangspunkt. Det ville for så vidt kunne gælde i forhold til mange grupper i samfundet, at man sagde, at de måske kan blive utilbørligt påvirket af nogen, og derfor skal de ikke have så mange rettigheder. Det argument synes jeg man skal være meget tilbageholdende med at bruge.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Anden og sidste korte bemærkning fra fru Inge-Lene Ebdrup.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Skal jeg så forstå det sådan, at når det i det beslutningsforslag, vi behandler nu, bliver foreslået, at børn uanset alder bør kunne klage med opsættende virkning, f.eks. om valg af anbringelsessted, så tager Enhedslisten forbehold i forhold til det?

Jeg vil gerne medgive, at det på nogle områder kunne være fint, at børn har klageadgang, men at man uanset alder bør kunne klage over dette og hint, er for mig at se ikke i børnenes interesse, hvis vi kommer ned, hvor børnene er så små, at de faktisk ikke forstår, hvad der foregår omkring dem. Det kan jeg høre at vi er forholdsvis enige om. Men kan jeg tage det som udtryk for, at Enhedslisten så ikke er enig i den konkrete del af det her forslag?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

De konkrete formuleringer på de forskellige områder skal vi jo ind og kigge på. Det var også

derfor, jeg sagde, at det, jeg håber, er, at vi under udvalgsarbejdet får gennemgået de mange forskellige bestemmelser, der er i forskellige lovgivninger i dag.

Det er jo indlysende, at en 2-årig ikke klager. Hvorfra skulle en 2-årig overhovedet kunne vide, at man kan klage, eller hvad en klage er? Men vi kan jo godt formulere nogle bestemmelser – det har vi jo gjort på samværsområdet – i forhold til at børn får nogle muligheder for at blive hørt. Derfor er det jo et spørgsmål om, hvordan vi konkret formulerer bestemmelserne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er der ikke flere korte bemærkninger. Vi går til ordføreren for forslagsstillerne, fru Lissa Mathiasen.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med at sige tak til alle for debatten. Selv om der fra flere sider måske i første omgang har været afvisning, vil jeg sige, at jeg egentlig synes, at debatten har været god.

For det har jo vist sig, at vi undervejs rent faktisk er nået til, at der er en række spørgsmål, som vi bør tage op. Det svarer meget godt til den oplevelse, vi har haft af og har af, at samtlige organisationer, som arbejder med børn og unge, rent faktisk er kommet, har været i Retsudvalget, men de har også rettet direkte henvendelse og sagt, at her er der nogle behov, der bør kigges på.

Det er jo også fuldstændig parallelt til det, som man fra FN's Børnekomité har anbefalet. Og hvis vi kigger lidt på Styrelsen for Social Service, så kom de i 2004 med en redegørelse, hvor de meget klart kunne konkludere, at der var en række områder, hvor der rent faktisk var behov for at kigge. For eksempel er der spørgsmålet om, hvorvidt man egentlig som barn eller ung kendte til sine rettigheder, havde kendskab til eksisterende ankeinstanser og klageinstitutioner. Det er noget af det, der er blevet påvist her, og set i forhold til det synes vi, at det er helt naturligt at tage det spørgsmål op.

Jeg vil godt sige, for at der ikke skal være nogen misforståelse: Der ligger ikke i det her forslag fra Socialdemokraternes side et ønske om, at forældre skal fratages deres ansvar, og slet ikke at børnene skal til at pålægges et ansvar. Men vi har vel alle sammen været udsat for den situation, at når man ytrer sig om noget, så er der en meget stor forskel på, om man får lov til at ytre mig direkte. Det vil sige, at jeg med det

ordvalg, jeg nu bruger, kunne få lov til at forklare oplevelsen af den situation.

Det kan være, som vi var inde på i diskussionen med ministeren, en bortvisning f.eks. fra folkeskolen; en 16-årig, der bliver bortvist. Jeg tror, at sådan en 16-årig føler, at der er en meget stor forskel på selv at få lov til at forklare med egne ord – og dermed have klagemuligheden – hvorfor man er utilfreds, hvorfor man mener, at dette og hint er forkert, frem for at den 16-årige skal fortælle forældrene, hvad han føler og mener, hvorefter forældrene derefter en gang til skal prøve at vurdere, hvad det er, der er blevet sagt. For så ved vi godt, at så bliver det en subjektiv vurdering, der kommer ud af det.

Derfor synes vi, det er naturligt, at vi giver vores børn og unge muligheden for at kunne ytre sig. Men jeg vil dermed klart slå fast: Det er ikke noget med at tage ansvaret fra de andre, men at give børnene en mulighed, en rettighed.

Kl. 13.50

Så er der fra både Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti kommet nogle positive bemærkninger trods alt, netop med versioner om, at barnet selvfølgelig har ret til at blive hørt.

Det er det, jeg synes, vi skal arbejde videre med under udvalgsarbejdet, og det vil jeg godt takke alle for, for jeg synes, at det er en god, konstruktiv vinkel at tage.

Vi synes, det kan være meget svært ikke at se fornuften i det. Et barn kan f.eks. være anbragt uden for hjemmet. Hvis man pludselig tager en beslutning om, at nu skal barnet hjemtages igen, så synes jeg, at det vil være helt naturligt, at barnet få lov til at ytre sig. Der kan være nogle vinkler, som de offentlige myndigheder ikke kender. Det er det spørgsmål, som fru Inge-Lene Ebdrup også har været inde at stille her. Der kan meget vel tænkes at være vinkler, som de offentlige myndigheder ikke har overvejet, men hvor barnet har nogle synspunkter, som kunne være rigtige at få lov til at få fremført. Det er grunden til, at vi mener, at det er rigtigt også i den situation at give et barn muligheden for det.

Jeg vil godt sige, at det for os er et ønske om at kunne leve op til de meget klare ønsker, der ligger fra alle organisationerne, der arbejder med det her. Det er ønskerne fra Børnerådet i forhold til de oplevelser, de har i hverdagen; at de vil kunne styrke deres arbejde, kunne gelejde og hjælpe børnene med at få dem derhen, hvor de reelt skal hen, når de står med problemer.

Ud over FN's børnekonvention er det altså også et spørgsmål om at kunne leve op til de øn-

sker, vi hører. Der er faktisk rigtig, rigtig, rigtig mange børn, der henvender sig til de forskellige private organisationer og til Børnerådet og spørger om hjælp, råber om hjælp. Jeg synes, at vi i 2005 også bør kunne respektere, at børnene har nogle muligheder for at kunne komme til orde, akkurat som vi i øvrigt også er blevet pålagt at arbejde for med henvisning til FN's Børnecomité.

Så er der spørgsmålet om Folketingets Ombudsmand. Det er jo netop, fordi vi tidligere fra FN's Børnecomité har fået en hilsen om, at man egentlig har et ønske til, at vi i højere grad får sat fokus på børns klager.

Som det også er fremgået tidligere af debatten: Vi er fra Socialdemokratiets side ikke enige i og ønsker ikke, at vi får en særlig ombudsmandsinstitution for børn, for vi vil gerne give børn den ligeværdighed, så vi sikrer, at vi har én ombudsmandsinstitution, men hvor man også tager børnene alvorligt.

Dermed skal ikke være sagt, som nogle har antydnet og spurgt til, at det er, fordi vi mener, at Ombudsmanden ikke gør det godt nok. Nej, slet ikke, det har overhovedet ikke noget med det at gøre. Det er jo heller ikke det, man siger fra FN's Børnecomité's side. Man siger bare, at der skal en højere prioritering til, og så har vi kigget på, hvordan vi kunne gøre det.

Det kan vi gøre ved at tage den model, som vi brugte i 1993. For det er jo heller ikke sådan, at vi kunne sige: Jamen Ombudsmanden behandle handicappede dårligt, overså de handicappede. Men vi sagde, at den måde, hvorpå vi kan prioritere og hjælpe de handicappede og få sat mere fokus på deres situation, det er ved at lægge en særlig prioritering ind. Det er den beslutning, som også alle i Retsudvalget har fået, så man har kunnet se, hvad det rent faktisk var, vi lavede i 1993.

Der er nøjagtig på samme måde, vi her ønsker at sætte fokus på de klager, som bliver rejst over for Ombudsmanden, men også, at der bliver sat mere fokus på området, så Ombudsmanden af egen drift går ud og tager sager op, hvor Ombudsmanden måtte mene, at det er nødvendigt.

Jeg vil godt til alle sige tak, fordi jeg egentlig oplever, at vi til trods for lidt knubbede ord egentlig også er nået til, at her er faktisk noget, vi godt kan arbejde videre med; her er der faktisk muligheder for at finde en fælles forståelse. Lad os gøre det under udvalgsarbejdet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren for forslagsstillerne. Der er lige et par korte bemærkninger. Først fru Inge-Lene Ebdrup.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu bliver min forvirring total. For hvis vi lige tager reglerne, som de er i dag og med den nye anbringelsesreform, så er det jo sådan, at børn helt ned til 12 år får klageadgang både i det øjeblik, de skal anbringes, og i det øjeblik, hvor man ændrer anbringelsessted. Det være sig også i forhold til, hvis de kommer hjem.

Jeg kan sammenligne det med det, der står i Socialdemokraternes forslag, nemlig at alle børn uanset alder skal have den her adgang. Så må det jo reelt betyde, at ændringen i forhold til det gældende regelsæt må gælde fra 12 år og nedefter.

Kl. 13.55

Så jeg vil bare gerne spørge: Mener Socialdemokraterne virkelig, at det er i børnenes interesse, at børn under 12 år, som i forvejen er i en presset og svær situation, fordi de er fjernet fra deres forældre, skal til at forholde sig til, at de så også skal klage over det, der måtte være sket? Så siger man i en bibemærkning, at vi jo har indført, at de skal høres, for der skal være en samtale. Så det, man lægger oveni nu, er en formel klageadgang.

Børn under 12 år kan påvirkes af mange ting, både af forældre og af en institution. Jeg vil bare gerne spørge, om man virkelig mener, at det er i børnenes tarv.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det mener vi faktisk. Det står meget klart i bemærkningerne til forslaget, og jeg skal gerne læse det op: Alle børn uanset alder bør gives ret til at klage over kommunens afgørelser vedrørende anbringelse uden for hjemmet, såfremt de ikke er blevet hørt forinden.

Det er lige nøjagtig det, der står.

Jeg mener, at det er i et barns tarv at få lov til at have muligheden for at kunne klage over en beslutning om hjemtagelse, også at kunne klage over forhold på anbringelsesstedet. Hvis det er sådan, at man hos de sociale myndigheder ikke er opmærksom på det, er det da en fordel for barnet at kunne klage. Det vil altid være en fordel for barnet at have muligheden for at kunne

klage: Jeg mener, at der sker noget over for mig som barn, som ikke er korrekt.

Det må være til barnets fordel, hvad ellers?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg kan ikke bare adoptere ordene: hvad ellers? Jeg står og forestiller mig et barn på 7 år, som er anbragt uden for hjemmet på en institution, hvor kommunen efter de regler, vi lige har vedtaget, og som Socialdemokraterne i øvrigt stemte for, er forpligtet til at have samtaler med kommunerne, og hvor barnet så kan give udtryk for, hvad der måtte være. Men så ud over det vil barnet også skulle have en klageadgang; det skal forsvare sig mod eventuelle forældre, der mener, at et barn på 7 år skal klage over, at barnet er blevet anbragt; barnet skal over for en institution bære det, at det har adgang til at klage over institutionen; hele tiden skal det sættes mellem to stole, forældre og anbringelsessted eller forældre og kommune, og så har barnet sin egen adgang til at klage.

Jeg føler, at det er et overgreb mod børn, at man sætter dem i den her situation og pålægger dem det ansvar, frem for at vi som voksne myndige tager os af det, når børnene er under 12 år.

Jeg er meget uforstående over, at Socialdemokraterne føler, at det her er en fordel for børnene.

(Kort bemærkning):

Lissa Mathiasen (S):

Jeg har i hvert fald oplevet, og vi har oplevet gentagne gange, også i kraft af organisationerne, vi taler med, at børn har været i en situation, hvor de ikke føler, at de er blevet taget med på råd. De er ikke blevet hørt, de har ikke haft mulighed for at komme til orde. Og det mener jeg. Det var derfor, jeg sagde: hvad ellers? For det er da en fordel for barnet at få lov til at udtrykke sig.

Det er ikke barnet, der har ansvaret; det er ikke barnet, der skal træffe beslutningen. Men det må dog være rimeligt, hvis man som barn føler, at det, der sker mod mig, er forkert, at man så som barn skal have muligheden for at kunne fortælle det. Det er jo dybest set det, det går på. Det vil sige, at et 7-årigt barn, der føler, at der sker noget mod mig, som jeg synes er helt urimeligt, skal det barn ikke have retten til at kunne sige: Ved I hvad, nu skal I høre, der foregår sådan og sådan, kan det virkelig være rigtigt?

Det er faktisk det, der ligger i det her, nemlig at give et barn en mulighed for at kunne komme til orde; at der er nogen, der vil lytte til det.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Bare for at få al tvivl væk for dem, der måtte sidde derude og se på, vil jeg gerne have fru Lissa Mathiasen til at bekræfte eller afkræfte følgende:

Der er i serviceløven i dag en pligt for kommuner til at høre alle børn og unge uanset alder, således at deres synspunkter inddrages og tillægges passende vægt i overensstemmelse med alder og modenhed.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nej, det er der ikke, og det er lige nøjagtig det, der er problemet. Hvis man læser den undersøgelse, der er lavet af Styrelsen for Social Service, har man jo netop måttet konkludere, at der ikke er den der stringenthed, som hr. Martin Henriksen mener.

Derfor synes jeg, at det er rigtig, rigtig godt, i stedet for at tage debatten her, at vi netop bruger tiden i udvalget til at få kigget på: Hvor er det manglerne er? Hvad er det, et barn ikke har muligheden for i dag, og hvor finder vi, at det vil være rigtig at give et barn de muligheder?

Så det er både den hånd, som jeg har set, der er blevet strakt frem fra partierne her i dag i debatten, men som jeg også meget gerne til gengæld vil give fra vores side, altså netop at sige: Lad os bruge tiden på det. Men netop Styrelsen for Social Service kom jo med de her konstateringer i 2004. Det er noget af det, der er årsagen til, at vi netop har taget fat i det her problem, for det er ikke så nemt, som det bliver sagt, og børn har ikke de rettigheder i dag.

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det kan jeg ikke forstå at man afkræfter, for det står jo i serviceløven. Når nu Socialdemokraterne, som det også har været fremme før, har været med til den her anbringelsesreform, hvor man sikrer, at børn bl.a. bliver hørt, kan vi så ikke få et klart svar? Mener man virkelig, at børn på 6, 7, 8 år har den samme modenhed som f.eks. et barn på 12 år i en anbringelsessag?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nej, selvfølgelig mener jeg ikke det. Som mor til tre børn ved jeg også godt, at et barn på 12 år typisk har en anden og en langt større modenhed end et barn på 6 år. Det giver næsten sig selv. Men det er jo ikke ensbetydende med, at barnet på 6 år ikke kan have nogle ting, det godt vil have lov til at fortælle, have lov til at komme ud med, have lov til at ytre sig om, hvis barnet føler, at der sker noget f.eks. med hensyn til anbringelsesstedet, eller hvis det skal hjemtages. Det kunne meget vel være, at det barn har nogle ting.

Den mulighed er der ikke i dag, og det er den mulighed, vi synes er rimelig at give barnet med dyb respekt for, at der selvfølgelig er forskel på børns modenhed afhængigt af alder, men også uafhængigt af alder er der forskel på børns modenhed.

(Kort bemærkning).

Søren Pind (V):

Jeg skal bare lige høre, om jeg har forstået fru Lissa Mathiasen ret, for nu kommer jeg i tvivl. Det, den socialdemokratiske ordfører bl.a. har talt om, er en retlig klageadgang, som man altså vil stille 6-årige børn i udsigt, med alle de konsekvenser, der er af det, med det pres, der kan opstå, det krydsfelt, der vi være mellem forældre, den respektive institution og lignende.

Nu står fru Lissa Mathiasen og erklærer, at der er forskel på modenhed. Nu er jeg virkelig forvirret på et højere niveau. Mener fru Lissa Mathiasen ikke, at der er et eneste problem forbundet med at give 6-årige en retlig klageadgang?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg har meget svært ved at se, at det ikke skulle være en fordel for et barn uanset alder at få mulighed for og ret til at kunne klage over kommunale afgørelser vedrørende anbringelser, vedrørende anbringelsesstedet, vedrørende hjemtagelse. Ud fra de faktiske erfaringer, der ligger, mener vi helt klart, at det er en fordel.

Vi har valgt det uanset barnets alder. Det er nemlig meget svært. Der kan være et barn på 6 år, som slet ikke ville kunne magte det her, der kunne også være et barn på 10 år, der ikke kunne magte det. Derfor er en stiv aldersgrænse netop noget meget svært at sætte.

Det er derfor, vi har sagt uanset barnets alder, fuldstændig som det også står i bemærkningerne til beslutningsforslaget, og man kan jo sådan set ikke undre sig over, at det er det, jeg siger her, for det svarer nøjagtigt til vores beslutningsforslag.

Men jeg synes, vi skal prøve at drøfte det undervejs, hvor vi har mulighed for at få facts på bordet, for det lyder i hvert fald, som om hr. Søren Pind, men også andre ikke er kendskab til det, der ligger fra Styrelsen for Social Service, nemlig den redegørelse, der kom i 2004, som netop viser, hvor store, skal vi sige uoverensstemmelser og ikke særlig meget logik, der er på det her område. Det synes jeg vi skal gøre.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 70:

Forslag til folketingsbeslutning om børns ret.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsat 12/4 2005).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det beslutningsforslag, vi nu tager fat på at behandle, læner sig jo i vid udstrækning sådan indholdsmæssigt op ad den drøftelse, vi netop har haft om nr. B 62. Det er et forslag, hvorefter man vil pålægge regeringen, inden 2005 er gået, at oprette organisationen Børns Ret som en udvidelse af Børnerådet.

Hovedformålet med forslaget er ifølge bemærkningerne at synliggøre børns rettigheder og sikre, at der skrives ind, når børns rettigheder bliver krænkede. Regeringen kan jo kun være enig i, at børn skal sikres den bedst mulige retsstilling også i overensstemmelse med FN-konventionen om barnets rettigheder, men vurderingen af, hvordan det står til med den, divergerer måske noget.

Forslagsstillerne henviser til, at FN's Børnekomité har noteret sig, at Danmark tøver med at oprette en separat klagemulighed for børn, og komiteen anbefaler derfor, at Danmark i det mindste udvider Børnerådets mandat til også at omfatte individuelle sager og klager fra børn.

Danmark har kommenteret denne anbefaling i Danmarks tredje rapport fra august 2003 til FN's Børnekomité om de foranstaltninger, der er truffet for at virkeliggøre de rettigheder, som jo er anerkendt i konventionen.

I denne kommentar er det anført, at det på daværende tidspunkt blev overvejet, om der var behov for en ændring af børns individuelle klagemuligheder. Når der endnu ikke var fundet anledning til at etablere en selvstændig klageinstans, så hænger det bl.a. sammen med, at der i Danmark jo er mange og gode omsorgsforanstaltninger, og at der er et veludviklet tilsyn med disse foranstaltninger.

Samtidig blev der i kommentaren lagt op til grundige overvejelser af komiteens opfordring og derunder en vurdering af, hvordan børns klager i praksis bliver behandlet, samt også børns kendskab til deres klagemuligheder. Det blev tilkendegivet, at Børnerådet ville blive inddraget i et samarbejde herom.

Til en belysning af de eksisterende muligheder er der efter anmodning fra socialministeren efterfølgende af Servicestyrelsen i et samarbejde med Børnerådet udarbejdet notatet fra februar 2004 vedrørende børn og unges klagemuligheder samt børn og unges kendskab til deres klagemuligheder.

Her vil jeg godt indskyde, at den daværende ministers konklusion på denne afdækning var, at der generelt er gode klagemuligheder for børn og unge, men at der på området vedrørende børn og unge med særlige behov kunne være behov for overvejelser om styrkelse af børn og unges klagemuligheder. Det er jo netop det sidste, der er taget højde for i forbindelse med anbringelsesreformen.

I bemærkningerne til forslaget fra Enhedslisten bliver det også anført, at både Norge og